

מלחמת לבנון השנייה

12 ביולי – 14 באוגוסט 2006

ב-24 במאי 2000 השלים צה"ל את הנסיגה משטח לבנון ונערך על הגבול הבין-לאומי. ממשלת לבנון נמנעה מלפרוס את צבאה בשטח שפונה, וארגון החזבאללה השתלט על השטח עד סמוך לגדר הגבול. בסיוען של סוריה ואיראן הוא צבר נשק והתבסס כגורם הכוח המרכזי בדרום לבנון. הארגון הצהיר כי ישראל מחזיקה עדיין שטח לבנוני, חוות שבעא שבאזור הר דב, ולכן המשך לחימתו בישראל לגיטימי.

במהרה עבר חזבאללה מהצהרות למעשים; ב-7 באוקטובר 2000, במארב מתוכנן באזור הר דב, נחטפו שלושה חיילי צה"ל. תמורת שחרורם דרש הארגון שחרור אסירים ביטחוניים הכלואים בישראל ונסיגה מחוות שבעא (בדיעבד התברר, כי החיילים נהרגו בעת החטיפה. גופותיהם הועברו לידי ישראל ב-29 בינואר 2004, במסגרת עסקת חילופי שבויים).

בעת מבצע "חומת מגן" (פעולה נרחבת של צה"ל ביהודה ושומרון, 29 במארס עד 10 במאי 2002, בעקבות גל טרור פלסטיני), הסלים חזבאללה את פעילותו וישראל שקלה לפתוח חזית שנייה בזירה זו; אך בסופו של דבר נמנע העימות.

בשנים הבאות המשיך חזבאללה בפעילות בעוצמה משתנה, וישראל הגיבה בירי ארטילרי ובתקיפות מהאוויר.

(צילום: אביר סולטן, דובר צה"ל)

ב-21 בנובמבר 2005 סוכלו ניסיון לחטוף חיילים בכפר עיג'ר וניסיון תקיפת מוצב באזור הר דב. בכך הבהיר חזבאללה כי אינו מוותר על הכוונה לחטוף חיילים.

אירועי 12 ביולי 2006

בבוקר ה-12 ביולי 2006 נתקל סיור שגרתי, שנע לאורך הגבול בגזרה שבין זרעית לשתולה, במארב של אנשי חזבאללה. במטח האש נהרגו שלושה מאנשי הסיור, שניים נפצעו, ושניים (אלדד רגב ואהוד גולדווסר) נחטפו לשטח לבנון. במרדף אחר החוטפים עלה טנק מרכבה על מטען וארבעת אנשי הצוות נהרגו. בניסיון לחלץ את צוות הטנק נהרג חייל נוסף, ושניים נפצעו.

נוכח ההבנה כי החוטפים, והחטופים עימם, הגיעו לעומק לבנון, הורה הרמטכ"ל, רב־אלוף דן חלוץ, להחזיר לשטחנו את הכוחות שיצאו למרדף. בהתחשב בחומרת האירוע התגבשה בצה"ל ההערכה, כי יש להגיב בהתאם כלפי מטרות חיזבאללה בלבנון וכן כלפי מטרות תשתית לבנוניות, מתוך ראיית לבנון כריבון האחראי לנעשה בתחומו. שר הביטחון, עמיר פרץ, הנחה את פיקוד העורף להיערך להגנה על יישובים הנמצאים בטווח הרקטות של חיזבאללה.

לאחר החטיפה, נשא מזכ"ל החיזבאללה, חסן נסראללה, נאום ובו קבע כי החטופים יוחזרו במשא ומתן בלתי ישיר להחלפת אסירים, וכרך בעסקה גם שחרור אסירים פלסטינים. ראש הממשלה, אהוד אולמרט, דחה את ההצעה.

הפעילות המשמעותית של צה"ל בוצעה על ידי חיל האוויר, שתקף מטרות תשתית בלבנון וכן בסיסים, מפקדות ומוצבים של חיזבאללה.

בשעות הערב התכנסה ממשלת ישראל ואישרה פעילות צבאית נרחבת נגד חיזבאללה, במגמה לסלק את האיום בגבול הצפון, "לגבות מחיר" ולשנות את כללי ההרתעה. באשר לסוריה, הובהר כי אין לישראל עניין להתעמת עימה וכי פעולתה מכוונת לזירת לבנון בלבד.

כך החל מבצע "שכר הולם", שכעבור יום שונה שמו ל"שינוי כיוון", ובהמשכו התפתח למלחמת לבנון השנייה. מלחמה זו ניתן לחלק למספר שלבים, והסקירה להלן תהיה בהתאם לשלבים אלה.

יש לזכור כי בעת שהתנהלה הפעילות בזירת לבנון, פעל צה"ל גם בגזרת רצועת עזה. פעילות זו החלה ב-25 במאי 2006, לאחר שחייל צה"ל (גלעד שליט) נחטף (במהלך החטיפה נהרגו שניים מאנשי צוות הטנק ונפצע איש הצוות הרביעי) על ידי מחבלים לרצועה וכוונה כלפי ארגוני הטרור.

פיצוץ משגרי רקטות

שלב ראשון - 13-19 ביולי - תקיפות אוויריות

לאחר חצות ליל 12-13 ביולי תקפו מטוסי חיל האוויר, במסגרת מבצע "משקל סגולי", והשמידו את עיקר המערך הנייח של טילי הפאג'ר של חיזבאללה.

במהלך ה-13 ביולי תקף חיל האוויר את נמל התעופה של בירות, גשרים, צירים ויעדי חיזבאללה. חיל הים תקף מספר יעדים מהים והטיל סגר על חופי לבנון. חיזבאללה הגיב בירי של כ-60 טילים לשטחנו, עד לקו נהריה-צפת. בהפגזה זו נהרגו שני אזרחים ונפצעו 36. מזכ"ל חיזבאללה איים כי פגיעה בבירות תגרור פגיעה בחיפה. ב-14 ביולי הורה שר הביטחון להכריז על "מצב מיוחד" באזור הצפון, ועל פיקוד העורף הוטלה האחריות לטיפול בתושבים.

באתו יום תקפו מטוסי חיל האוויר את הרובע השיעי בדרום בירות, רובע דאחיה, ובו ביתו ומשרדו של נסראללה. כמו כן נמשכה התקיפה של מטרות תשתית ומטרות חזבאללה. ספינת הטילים (סטי"ל) "חנית" נפגעה מול חופי בירות מטיל יבשה-ים של חיזבאללה וארבעה מאנשי הצוות נהרגו. ירי הטילים לצפון המדינה התרחב. הפעילות במתווה זה נמשכה גם למחרת. כוח צה"ל נכנס לחלקו הלבנוני של הכפר עיג'ר להשמדת תשתית המחבלים במקום. ביום זה פגעו טילים, לראשונה, גם בטבריה.

ב-16 ביולי נמשכו התקיפות בלבנון - בדרום, בבירות ובבקעא, ונראתה נטישה של אזרחים מדרום לבנון הנסים צפונה. בבוקר אותו יום נורו מספר מטחי טילים לעבר חיפה. בפגיעה של אחד הטילים במוסך של הרכבת בחיפה נהרגו שמונה אנשים. זו הפעם הראשונה שהחיזבאללה עשה שימוש בטיילים בקוטר 220 מ"מ. בליל 16-17 ביולי נורו טילים לאזור נצרת עילית ועפולה.

עד לסיום שלב זה התאפיינה פעילות צה"ל בהנחתת אש על מטרות תשתית בלבנון ועל יעדים של חיזבאללה בכל מרחב לבנון. מערך הטילים הכבדים של הארגון נפגע קשה, אך נותרה לו היכולת לשגר טילים ממשגרים נייחים וכן רקטות קצרות טווח (רק"ק) ממרחבים הקרובים לגבול. משגרים של רקטות כבדות שאופְנו הושמדו, אך היה קושי לאתר את הרק"ק, שנמצא בכמויות גדולות בידי החיזבאללה. בשל כך נמשך ירי הטילים לשטחנו.

הפעילות הקרקעית הייתה מצומצמת בשלב זה, והתמקדה בחשיפת מוצבי החיזבאללה הסמוכים לגבול ובהשמדתם. ב-17 ביולי אושר גיוס של שלושה גדודי מילואים, שנועדו להחליף גדודים סדירים שיעלו לגזרת לבנון. בזירה המדינית נהנתה ישראל ממצב נוח. סוריה ואיראן תמכו אמנם בחיזבאללה, אך בניגוד להן מתחו מצרים, ירדן וסעודיה ביקורת על הארגון. מועצת הביטחון של האו"ם דחתה את בקשת לבנון לקרוא לישראל להפסיק את הפעילות בתחומה, ומזכ"ל האו"ם שיגר משלחת לישראל כדי להביא להפסקת אש. כנס ראשי המדינות המפותחות, ה-8-G-פרסם ב-16 ביולי תוכנית בת ארבעה שלבים לפיתרון המשבר; לפיה, יוחזרו החיילים הישראליים החטופים, ויופסקו ההפגזות על שטח ישראל. בשלבים הבאים תפסיק ישראל את פעילותה הצבאית ותשחרר את חברי הפרלמנט והשרים הפלסטינים, אנשי החמאס, שנעצרו.

ב-17 ביולי נאם ראש הממשלה, אהוד אולמרט, בכנסת וקרא לשחרור החטופים ללא תנאי, להפסקת אש מוחלטת, פריסת צבא לבנון בדרום לבנון והוצאת החיזבאללה מהאזור, תוך יישום החלטה 1559 של מועצת הביטחון (החלטה מ-2 בספטמבר 2004, שקראה, בין היתר, לפרוק את חזבאללה מנשקו). עמדה ישראלית זו הוצגה על ידי שרת החוץ, ציפי לבני, בפני משלחת מזכ"ל האו"ם שהגיעה לירושלים.

שלב שני - 20-29 ביולי - המשך מאמץ האש והפעלת תמרון קרקעי מוגבל

בשלב זה המשיך צה"ל תקיפות חיל האוויר ובירי ארטילרי במטרה להרוס את תשתיות החזבאללה ולדכא את ירי הטילים לתחום ישראל. המאמץ המתמשך החל להניב תוצאות, וב-20 ביולי פחת היקף הנפילות בשטחנו. כמו כן החל צה"ל להפעיל כוחות קרקעיים כדי לפגוע באנשי חזבאללה, לעוקרם ממאחזיהם ולפגוע במרחבי שיגור הרק"ק. כוחות אלה היו בעוצמה של כוחות חטיבתיים ונוהלו על ידי מפקדת אוגדה 91, שהייתה האחראית לגזרה. הפעולה הראשונה במסגרת זו הייתה במרון א-ראס. כוח צנחנים השתלט על חלק מהכפר וניהל קרב קשה עם האויב. כתגבורת נשלח כוח מגדוד "אגוז", אך שני הכוחות ספגו נפגעים ונוהלה לחימה קשה לחילוץ הנפגעים ולהסגת הכוחות.

ב-21 ביולי חולקה גזרת גבול לבנון בין שתי אוגדות. אוגדה 162 קיבלה את האחריות לחלק המזרחי. בליל 23-24 ביולי החלה הפעולה נגד בינת ג'יבל. עיירה זו הייתה אחד ממעוזי החיזבאללה, ובה נשא מנהיג הארגון את נאום "קורי העכביש" שלו בדבר חולשתה של ישראל ופגיעה בה תנחית מכה מוראלית על האויב. בבינת ג'יבל הופעלו שני כוחות חטיבתיים, "גולני" וצנחנים בסיוע טנקים, כשהכוונה הייתה להיכנס לעיירה משני כיוונים, לפגוע במחבלים ולצאת.

במשך מספר ימים התנהלה לחימה קשה בעיירה, וכוחותינו ספגו נפגעים; גם לאויב נגרמו אבדות כבדות, אף בקרב יחידות העילית שלו.

בגזרה המזרחית פעלו כוחותינו באזור אל-חיאם; כאן אירעה תקלה שבה נורו בשוגג ונהרגו ארבעה מאנשי כוח האו"ם יוניפי"ל.

כל אותה העת נמשכו התקיפות מהאוויר והנחתת האש הארטילרית על מטרות חיזבאללה. תשתיות הארגון נפגעו, אך ירי הטילים לשטחנו נמשך, אם כי ניכר צמצום בהיקפו.

במישור המדיני התנהלו מגעים בין שרות החוץ של ישראל וארה"ב, ציפי לבני וקונדוליסה רייס, וכן עם שרי החוץ של גרמניה וצרפת. עמדתה של ישראל הייתה שיש ליצור מציאות חדשה בלבנון, עם כוח רב-לאומי ניכר ובעל סמכויות להתערב במתרחש כדי למנוע את חזרת חיזבאללה לקרבת הגבול. בלבנון הוקמה ב-23 ביולי ממשלת חירום לאומית, וזו יישרה קו עם עמדת חזבאללה. נוכח פער זה בעמדות, לא ניתן היה להגיע בשלב זה להסכם על הפסקת אש.

שרת החוץ האמריקאית יצאה פעמיים למסע דילוגים באזור, וב 24-29 ביולי הגיעה לישראל, אך לא הצליחה להביא את הצדדים להסכם.

ב 26 בחודש התכנסה ועידת רומא, ובה השתתפו נציגים של 18 מדינות וגופים בין-לאומיים, בהם מזכ"ל האו"ם, אך היא התפזרה ללא החלטה. בוועידה הציג ראש ממשלת לבנון את "תוכנית שבע הנקודות" שלו, שעיקרה היו פריסת צבא לבנון בדרום המדינה, מונופול המדינה על הנשק והגדלת כוח האו"ם. התוכנית אומצה על ידי ממשלת לבנון והייתה עשויה לשמש בסיס למשא ומתן על הפסקת אש.

ב 27 ביולי התכנס הקבינט המדיני-ביטחוני ואישר את המשך הלחימה, במטרה להחזיר את שני החיילים החטופים ולהפסיק את הירי על ישראל. כמו כן אישר הקבינט גיוס של שלוש אוגדות מילואים, אך לא אישר בשלב זה כניסה קרקעית מסיבית ללבנון.

ירי ארטילרי לעבר יעדים בדרום לבנון (צילום: דובר צה"ל)

השלב השלישי - 30 ביולי עד 6 באוגוסט – הרחבת המאמץ הקרקעי

נוכח המשך שיגור הטילים לשטחנו, התגבשה ההחלטה להרחיב את הפעילות הקרקעית, בפשיטות לרוחב הגזרה ובעומקה, כדי להגביר את הלחץ על האויב, לנתק את מרחב דרום לבנון מצפונה ולשבש את יכולתו לפעול. יחידות מילואים שגויסו נערכו להשתלב בפעילות.

אולם שלב זה נפתח בתקלה מבצעית; ב 30 ביולי התמוטט בכפר קנא בניין שהותקף קודם לכן על ידי מטוסי חיל האוויר ואזרחים רבים שהיו בו נהרגו. חזבאללה דיווח על יותר מ 70-הרוגים ובהם ילדים, ופרסם צילומים של הנפגעים ושל פעולות ההצלה. בפועל שימש בניין זה גם את החיזבאללה, מספר ההרוגים היה 28 וחלק מצילומי החילוץ היו מבוימים; אך הנזק התדמיתי לישראל כבר נעשה. שרת החוץ האמריקאית, ששהתה בארץ, ביטלה את נסיעתה ללבנון וזומן דיון דחוף במועצת הביטחון של האו"ם.

בישראל גבר החשש כי אירוע זה יביא לקיצור שיעון החול המדיני ויביא ללחץ עליה להפסיק את הלחימה. לכן הוחלט להגביר את הפעילות המבצעית כדי להגיע להישגים לפני הפסקת אש. יחד עם זאת הגביל צה"ל, למשך 48 שעות, את פעילות חיל האוויר לתקיפת מטרות טרור מובהקות, תקיפת משאיות אספקה של חיזבאללה מסוריה ללבנון וסיוע לכוחות הקרקע.

במהלך שלב זה פעלו כוחות הקרקע נגד יעדי חיזבאללה בקרבת הגבול והגיעו עד לעומק 6-8 ק"מ מהגבול. המעברים על הליטאני נחסמו באש, וכך נותק האזור שמדרום לנהר והותר מעבר לצרכים הומניטריים בלבד. כמו כן נערכו פשיטות, שהעמוקה בהן הייתה בליל 1-2 באוגוסט על יעדי חיזבאללה בבעל-פ. ירי הטילים לשטחנו נמשך ואף גבר לאחר ההפוגה בת היומיים בפעילות חיל האוויר. רקטות כבדות נורו לעבר עפולה, חדרה וחיפה וגרמו לנפגעים בקרב אזרחים. האירוע הקשה היה ב-6 באוגוסט, עת נחתה רקטה ליד כפר גלעדי, בשטח כינוס של יחידת מילואים וגרם למותם של 12 חיילים. בעקבות אירוע כפר קנא ב-30 ביולי המליץ ראש ממשלת לבנון לשרת החוץ האמריקאית לא להגיע לבירות, נסוג מתוכנית שבע הנקודות, והתנה את מימושה בהפסקת אש מיידית. ב-4 באוגוסט החלו דיוני מועצת הביטחון, כאשר צרפת וארה"ב ניסו לגבש הסכם להפסקת אש. למחרת הוצגה הטיוטה להחלטה בעניין, שעיקרה: הפסקת ירי הטילים לעבר ישראל ועצירת הפעילות הצבאית הישראלית, אך תישמר לה הזכות להגיב אם חיזבאללה לא יחדל מהירי; שחרור החיילים החטופים; יישום החלטה 1559 של מועצת הביטחון על ידי ממשלת לבנון; פירוק נשקם של כל הארגונים החמושים בלבנון ואמברגו בין-לאומי על מכירת אמל"ח (אמצעי לחימה) לכל גורם לבנוני פרט לממשל; כינון אזור מפורז בין הליטאני לגבול הבין-לאומי בו יורשו לפעול רק צבא לבנון והכוח הרב-לאומי; והסדרת בעיית חוות שבעא. ישראל קיבלה הצעה זו, אך דרשה להכפיף את ההחלטה לפרק 7 של מגילת האו"ם, כך שהכוח הרב-לאומי יוכל לאכוף אותה בשטח. ממשלת לבנון דרשה הפסקה מיידית של הפעילות הישראלית ונסיגת כוחותיה מלבנון. חיזבאללה דבק בתוכנית שבע הנקודות ודחה את ההצעה.

חיילי מילואים (צילום: דובר צה"ל)

השלב הרביעי – 7-14 באוגוסט - מהלך קרקעי נרחב עד הליטאני
 על רקע חוסר ההתקדמות בדיוני מועצת הביטחון של האו"ם והמשך הירי לעבר ישראל, אישרו ראש הממשלה ושר הביטחון ב-7 באוגוסט את הרחבת הפעולה הקרקעית והשתלטות על כל השטח עד הליטאני, בתוך ארבע יממות. צה"ל החל בהכנות להשתלטות מהירה על כל המרחב ולטיהורו, במטרה לצמצם את ירי הקטיושות לעבר ישראל.

ב 9-בחודש אישר הקבינט את המהלך הקרקעי הנרחב, אך ביצעו התעכב בשל הכנת הכוחות והן מסיבות מדיניות, דיוני מועצת הביטחון. בינתיים נמשכו פעולות הטיהור וקרבות נגד לוחמי החזבאללה באזורים שבהם החזיקו כוחותינו, ורק אוגדה אחת החלה לפתח מאמץ לעבר אל-חיאם. כל אותה העת עמד שיגור הטילים לעבר ישראל בהיקפו הקודם.

בערבו של ה 11-באוגוסט החל המבצע הקרקעי. נטלו בו חלק ארבע אוגדות וכן הונחתו כוחות בעומק שטח האויב ובוצעו פשיטות. חיל האוויר והארטילריה סייעו לכוחות במהלך הלחימה, במגמה להשיג שליטה במרחב שעד הליטאני וכן לשלוט על מרחב צור, לפגוע במחבלים ובמרחבי שיגור הטילים.

הכוחות נתקלו בהתנגדות קשה של אנשי חיזבאללה, והתנהלו קרבות כבדים. המבצע נערך בצל דיוני מועצת הביטחון, ולמעשה כבר ב 13-בחודש בערב, פחות מ 48-שעות מתחילתו, התברר כי אין טעם להמשיך בו נוכח הפסקת האש הקרבה.

ב 14-בחודש, בשעה 08:00, נכנסה הפסקת האש לתוקפה והלחימה פסקה. צה"ל החל בתהליך העברת השטחים שנכבשו לידי יוניפי"ל וצבא לבנון.

שלב זה עמד בסימן הפעילות המדינית, ובמועצת הביטחון נעשו מאמצים להגיע להחלטה מוסכמת. גם נשיא ארה"ב קרא, לראשונה, להפסקת כל פעולות האיבה של שני הצדדים, אם כי תמך בעמדת ישראל באשר לאופי הצעת ההחלטה.

עוד קודם לכן, ב 9-בחודש, בעת שהממשלה אישרה את המהלך הקרקעי הנרחב, כבר התגבשה הצעת החלטה מתוקנת שאמרה: צבא לבנון וכוח יוניפי"ל מתוגבר יתפרסו בדרום לבנון, כאשר לכוח האו"ם יהיו סמכויות אכיפה ואישור להשתמש בכוח; צה"ל ייסוג מלבנון בד בבד עם כניסת צבא לבנון והכוח הרב-לאומי; השטח מנהר הליטאני ועד הגבול יפורז; יוטל אמברגו על העברת נשק לחיזבאללה; החיילים הישראלים החטופים ישוחררו לאלתר; יימצא פיתרון לבעיית האסירים הלבנונים בישראל ולמחלוקת סביב הגבול באזור חוות שבעא.

ראש הממשלה ראה את ההחלטה כנוחה לישראל ונטה לקבלה, אך גורמי הביטחון התנגדו להפסקת אש בעיתוי זה, משום שעצירת המהלך הצבאי תמנע הישג מדיני. ב 11-בחודש הגיע נוסח חדש של הצעת ההחלטה, ובו שינויים שלא היו מקובלים על ישראל. באותו יום ניתן האישור הסופי למהלך הצבאי.

באוו"ם התנהל משא ומתן רצוף כדי להגיע להחלטה. לאחר שינויים ותיקונים, התקבלה במועצת הביטחון, בליל 11-12 באוגוסט, החלטה 1701, שהייתה מקובלת על ישראל. ממשלת לבנון קיבלה את ההחלטה ב 12-בחודש, וממשלת ישראל התכנסה ביום ראשון, 13 ביולי, ואישרה גם היא את ההחלטה. כך נסללה הדרך להפסקת האש.

כוחות צה"ל נערכים לכניסה (צילום: אביר סולטן, דובר צה"ל)

סיכום

מלחמת לבנון השנייה החלה בתגובת ישראל לאחר שחיזבאללה הגדיש את הסאה בתקיפת הסיור, הריגת חייליו וחסטיפת שניים מהם. תגובה זו הייתה חריפה מהמצופה על ידי הצד השני וחרגה מ"כללי המשחק" שהיו נהוגים בזירה זו. הכוונה היתה לחזק את ההרתעה הישראלית, להעמיד את ממשלת לבנון על אחריותה להפסקת הטרור מתחומה ולדחוק בה לממש את ריבוניתה ואת שליטתה הביטחונית בדרום לבנון, להפעיל לחץ להשבת החטופים ולפגוע במידה משמעותית בחיזבאללה.

מה שהחל כמבצע התפתח למלחמה שנמשכה יותר מחודש ימים. במהלכה נחשף העורף הישראלי למטחי טילים שחלקם הגיעו עד למרכז המדינה, הסבו אבדות וגרמו נזקים. במהלך הלחימה נתגלו ליקויים שונים בפעולת צה"ל ובתפקוד מפקדים בכירים. צה"ל לא הצליח להשיג הכרעה ברורה של ארגון החיזבאללה ולא הצליח למנוע לחלוטין את שיגור הטילים לתחום ישראל.

יחד עם זאת, נראה כי חיזבאללה ספג מכה קשה – הוא איבד את כל מאחזיו על הגבול עם ישראל, סבל אבדות כבדות, וחלק ניכר מציווד הלחימה שלו הושמד. נראה כי בעניין זה אין כעדות בעל הדבר עצמו; בנאומו ב-28 באוגוסט הודה חסן נסראללה כי לו ידע שישראל תגיב בעוצמה כזו על החטיפה – לא היה מורה לבצעה. בסיום המלחמה נוצר מצב חדש בגבול לבנון – חיזבאללה הורחק, צבא לבנון נפרס בדרום לבנון לאחר שנים ארוכות בהן נמנע מלהיכנס לאזור, ופועל בו כוח בין-לאומי חזק יותר ובעל סמכויות רחבות יותר מיוניפי"ל במתכונתו הקודמת.

במהלך המלחמה, נפלו 118 חיילים ונהרגו 41 אזרחים.

המלחמה לא הביאה להחזרתם של שני החיילים החטופים. במשך שנתיים התנהל משא ומתן עקיף עם החיזבאללה, וכל העת נמנע הארגון ממסירת כל מידע על גורלם ועל מצבם. לבסוף הוסכם על עסקת חילופים, וב-16 ביולי 2008 הועברו לישראל ארונותיהם של אהוד גולדווסר ואלדד רגב, זכרם לברכה.